

Qui no tingui clar el rumb, que salti de la barca

written by Mireia Juanola | 6 de març de 2019

(Us posaré en ordre alfabètic perquè no hi hagi malentesos i per no ferir susceptibilitats...)

I us pregunto:

Gent de la CUP, de Demòcrates, d'ERC, de MES, de Moviment d'Esquerres, de Junts pel Sí, de Junts per la República, del PDeCAT, de Reagrupament ... , a l'hora d'anar endavant en l'assoliment de la independència de Catalunya, és a dir, en el fet de lluitar per un estat propi, què us fa diferents?

Fa temps que estem tots ficats en aquesta aventura col·lectiva, alguns més que altres, i tots plegats hem vist les evolucions i involucions de les persones compromeses, dels riscos, dels costos, dels patiments i les angoixes que estan i estem vivint.

També hem vist que cadascun teniu ideologies pròpies, maneres de ser, de fer, de pensar, de dir que us defineixen i que, també, podeu tenir ambicions úniques i respectables, però és evident que d'objectiu per a la nostra lluita, ara mateix, només n'hi ha un i és clar: *fugir d'un estat que ens tracta malament, que ens menysté, que ens persegueix i que n'abusa, que no comprèn la nostra idiosincràsia, que ens insulta i ens apallissa i que es riu de nosaltres amb total impunitat.*

Davant d'això, voleu dir que calen gaires ideologies? Voleu dir que calen gaires miraments enfront d'un adversari que sí que té clar qui és el seu enemic i que és capaç de desplegar totes les armes més malicioses per tal de combatre'ns?

És cert que la nostra lluita és tranquil·la, pacífica i constant; que ens caldrà resiliència com el jonc i

perseverança infinita, que ens caldrà treballar molt, que necessitarem esforç, arguments i paciència, però si l'objectiu és clar, d'on surten les discrepàncies i les picabaralles entre vosaltres?

Després de més d'un any amb els nostres amics i polítics a la presó i davant d'un judici que sembla de tot menys just, encara no us heu adonat de quin és el camí que prenen les coses?

Aleshores, d'on surt la confrontació i la falta d'entesa?

Dalt la barca, tant se val quin és el color de samarreta que cadascú porta, ja que el que compta és l'esforç que es fa per sincronitzar-se amb els companys i eixamplar la força per arribar més forts, més ràpid i més lluny.

Ni tan sols cal que n'hi hagi un que mani, només calen complicitat i cooperació, saber d'on se surt i on es va, però, és clar, potser la dificultat és aquesta?

Entendre que hi ha un objectiu més gran i superior al benefici propi suposa un esforç de generositat que no està a l'abast de tothom. Arribar-hi implica confiança, bonhomia, honestedat pròpia, tolerància, empatia i amor al bé comú; valors, en definitiva, que cal haver treballat internament, introspectivament i en companyia; definir els límits del jo i el nosaltres, un exercici difícil de fer, que requereix maduresa i sensibilitat i coneixement propi i dels altres.

Perquè en aquest viatge col·lectiu que hem emprès, de poc ens servirà la confrontació, ja que d'això fa massa temps que ens en sobra. Cal saber escoltar, negociar, cedir espais de comprensió de l'altre per arribar a un objectiu superior comú i, ara mateix, la nostra llibertat n'és l'únic.

I si bé és cert, com dèiem, que dalt de la barca tothom pot dur la samarreta del color que vulgui, també és cert que a l'hora de remar només hi ha un rumb, i qui no tingui clar on

va que salti de la barca, i ja veurem qui l'arreplega.